

DOPIŠ PRO TEBE

UŽ JSTE O TOM TAKÉ PŘEMÝŠLELI?

10/80

MODLITBA - TO NENÍ PRO MNE!

» Být Bohem, už by mě to věčné modlení otravovalo, « podotknul jednou kamarád.

» Štěstí, že jím nejsi! Má víc trpělivosti. Hezkých pár milionů let dává každý rok vyrůst květinám ... znovu a znovu ... «

» Modlení je zbytečné, « nedal se kamarád, » Bůh ví a může všechno, nač ho obtěžovat modlením? Říkáš, že žije mimo čas. Ví tedy, jestli se tetička uzdraví či ne. Proč se za ni modlit? «

» Ví také, jestli se za ni budeš modlit. Máš ji přece rád? «

» Moc rád ji nemám. A stejně má modlitba na věci nic změnit. «

» Nemáš-li ji rád, nediv se. Modlitba pomáhá tehdy, pohání-li ji láska a víra! «

» Já se rád nemodlím a moc také nevěřím. Pak je má modlitba bezcenná. «

» To není nutné! Kdo se chce dobře modlit, i když se modlí nerad, má často větší zásluhu a úspěch než ten, kdo se modlí, protože mu to dělá dobře. «

» S tím nesouhlasím. Modlit se mohu jen tehdy, mám-li k tomu chuť! «

» Co kdyby dala matka dítěti najíst, jen když se jí chce? Nebo šel student do školy, jen když má k tomu chuť? Či voják bránil vlast, jen když má k tomu náladu? «

» Bůh není generál! «

» Ale je pán všech lidí. Na Pilátovu otázku odpověděl, že je král a že proto se také narodil ... Slovo » král « už dnes mnoho neznamená, proto se nahrazuje slovem » pán «. Ani spisovatel,

když píše, jen když má náladu, to daleko nedotáhne. Už Goethe řekl: » Genius – to je píle. « A tak se máme modlit pravidelně, ať se nám chce či ne. Jsou ovšem chvíle, kdy se cítíme Bohu zvlášť blízko a modlíme se vroucněji – jako mívá umělec inspirace. Ale co by byla hudebnímu skladateli platná inspirace, kdyby neznal noty?

» Nemám na modlitbu čas! «

» Za prvé lžeš! Bohu, mně i sobě. Klidně a zvolna pomodlený Otčenáš trvá 25 vteřin. A ani tolik času bys neměl pro Toho, který z lásky k tobě zemřel na kříži? Mimoto jsi nezdvořilý. «

» Já? Dovol? Jak to? «

» Protože svému Otcí neřekneš ani dobré jitro či dobrý den, ani děkuji za vše dobré, co mi dáváš. Kdybys tak jednal se svým tatínkem ... ?! «

» Táta by se urazil! «

» Vidiš! Zdvořilost je to nejmenší, co můžeš Bohu dát, když už mu nedáš tolik lásky, kolik bys mohl. A existuje i věčnost, že? Někdy je mi nevěřících lidí opravdu líto; potká je třeba něco hezkého, mají z něčeho radost. A nemají nikoho, komu by za to poděkovali! «

STRAŠLIVÉ SLOVO » DOGMA «!

Pro náš zmatený, nepřemýšlející a často se mýlící čas je typické, že slovo DOGMA se v něm stalo skoro nadávkou. Mluví se o » dogmatikovi « a myslí se tím člověk, který je přesvědčen, že má pravdu – prostě » tvrdohlavá palice «. Ze všech stran slyšíme slovo pluralismus, svoboda názorů – pro » dogmatismus « není místo. I Církvi se předhazuje, že je » příliš dogmatická «.

CO JE DOGMA? Dogma v náboženském smyslu je učení víry. Může to být i jiná pravda. Učí-li učitel děti, že 2×2 jsou 4 – je matematický dogmatik. Předkládá dětem matematické dogma. Nemusíme mu věřit a považovat ho za » tvrdohlavou palici «, ale kdo to chce v matematice někam dotáhnout, musí toto dogma přijmout. Může si je ovšem nejdříve přezkoušet.

Neexistuje nauka – ať náboženská, politická či vědecká – která by neměla dogmata. Taková nauka ani existovat nemůže. Znamenalo by to neohraňovanou volnost – anarchii – tedy protiklad nauky.

Liberál musí věřit zásadám liberalismu, jinak není liberalista. Katolík musí věřit zásadám katolické víry – tj. dogmatům – jinak přestává být katolíkem, i kdyby z Církve nevystoupil. Nemůže

také přijmout dvě protikladné nauky – být zároveň křesťanem a nevěrcem.

Křesťané, židé a mohamedáni věří v dogma: »Je jeden Bůh. « Kdo věří, že je mnoho bohů, není ani křesťanem, ani mohamedánem, ani židem – je pohanem.

V každém učení může být něco, co přijmout nemusíme a zůstáváme dále stoupenci učení. Např. katolík zůstane katolíkem, i když nevěří v zázraky na určitém místě nebo určitého světce. Musí jen věřit, že Bůh může měnit zákony přírody, tj. dělat zázraky, a že zázraky dělal Ježíš Kristus.

Dogmata jsou sloupy víry. Začne-li se na ně útočit, budova víry se hroutí. Proto trpěla Církev všechny možné hříchy – ale jakmile někdo popřel některou pravdu víry, bylo zle! Věděla, že na pravdě závisí spása nesmrtelné duše. Dogmata jsou pevnou kostrou každé nauky. Křesťanská dogmata jsou pevnou kostrou křesťanského náboženství.

Jakmile bylo v historii některé dogma – pravda víry – ohroženo, hned se Boží Zjevení – tj. Písmo sv. a tradice – důkladně prozkoumalo a sněm přesně definoval pravdu víry. Např. První obecný sněm v Nicei r. 325 proti učení kněze Aria, že Kristus není pravý Bůh, stejné podstaty s Otcem. Druhý obecný sněm v Konstantinopoli r. 381 potvrdil, že Kristus má také pravou lidskou přirozenost a že tři Božské Osoby jsou věčné a mají stejnou božskou přirozenost. Třetí sněm v Efesu 431 zavrhnul blud Nestoriův, znovu definoval pravé lidství Kristovo a potvrdil, že jeho panenská Matka je Bohorodička. Poslední – 20. obecný sněm potvrdil nauku, že nástupce sv. Petra, papež, se nemůže mýlit, když vyhláší pro celou Církev závazně nauku víry nebo mravů, protože ho chrání Duch sv. – jak to Petrovi slíbil Kristus. Stručně »papežská neomylnost«. Kdo útočí proti některému dogmatu Církve nebo v ně nevěří, přestává být automaticky katolíkem, vylučuje se sám z Církve.

21. obecný (čili ekumenický) sněm byl II. Vatikánský sněm, který nevyhlásil žádnou pravdu víry nebo mravů, nýbrž měl za úkol obrodit Církev. Pravdu víry může vyhlásit papež sám, ale nemůže ji vyhlásit sněm; jeho rozhodnutí je platné teprve tehdy, až je schválí papež.

KŘESŤAN A ŽID

Pokud je křesťanství lidského původu, je původu židovského. Vše, co bylo na Kristu lidského, bylo židovského, s výjim-

kou Davidovy prababičky Ruth, Moabitky. První křesťané, první mučedníci – mimo sv. Štěpána, zřejmě Řeka – byli Židé. Ano – mladé křesťanstvo bylo tak židovské, že se hovořilo o tom, má-li být nežid nejdříve obřezán, než se stane křesťanem; tj. má-li se napřed stát židem a pak křesťanem.

Židé byli » Bohem vyvolený národ « a měli dvojí poslání. Uchovat víru v jednoho Boha mezi pohany. Židé se svého Boha drželi statečně, ale protože z okolního pohanstva přicházelo tolik pokušení, přiváděli mocní proroci národ zase k věrnosti jednomu, pravému Bohu.

Druhá část poslání – měl se z nich narodit Mesiáš, tj. Posvěcený, Vyvolený, řecky Christos, Vykupitel. Během staletí byla proroky tak připomínaná postava Vykupitele světa, který » vychází z věčnosti « změněna v osvoboditele židovského národa. Už v babylónském, assyrském, perském zajetí – a pak pod římskou nadvládou, toužili Židé po Mesiáši jako po národním hrdinovi, jako po králi. Mnozí byli jistě trpce zklamáni, když Ježíš královskou korunu odmítal. Nejvíc ho nenáviděli pokrytečtí farizeové, pro které byla » litera « zákona vše. Nenáviděli ho i Římany dosazení a podplacení saduceové, báli se, že by se » Nazaretský « sám mohl dostat ke kormidlu.

Je pravda, že rozsudek smrti vynesla nejvyšší rada – saduceové a farizeové, representanti židovského národa, je pravda, že při rozsudku volali lidé: » Krev jeho na nás a na naše děti! « Ale to byly sotva dva tisíce lidí. Tehdy byly hlavní židovské svátky – velikonoce – slavené na památku odchodu Židů z egyptského zajetí – a v Jeruzalémě bylo asi milión poutníků. Mnoho Židů žilo mimo město, ba i mimo zemi – a o procesu vůbec nevědělo. Proto není možné obžalovat z tohoto zločinu židovský národ jako celek. Je-li křesťan antisemita, je to nejen nespravedlivé, ale i paradoxní, neboť duchovně jsme my, křesťané, vlastně Židé.

A jako křesťané víme, že Kristus zemřel za hříchy všech lidí, tedy i za naše a moje hříchy. Obviňujeme-li tedy někoho z jeho smrti – musíme začít u sebe.

Podle Louis de Wohl

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich